

[Finansministeren]

frit for pengepolitikken at indføre kassebindingsregler. Det vil uden tvivl koste noget på det almindelige renteniveau – det var også det, hr. Fogh Rasmussen pegede på – og derfor er det et forsøg på at finde en gratis løsning på et problem, hvilket som bekendt i almindelighed ikke kan lade sig gøre.

Så peger hr. Camre på væksten i pengemængden og spørger om årsagerne hertil. Jeg stiller mig meget gerne til rådighed for udvalget, for det er da et vigtigt problem at få drøftet, men også her vil jeg godt henvise til, hvad hr. Fogh Rasmussen understregede, nemlig den forskydning, der er sket på pengemarkedet i form af, at mange, der ellers under andre forhold ville have anbragt deres likviditet i obligationer eller statsgældsbeviser, nu anbringer dem på korte indskud, mens det så til gengæld er banker og sparekasser, der foretager opkøbet af obligationerne, og derved får man i hvert fald definitionsmæssigt en vækst i den samlede pengemængde.

Det er ikke et problem, regeringen imidlertid ønsker at se væk fra, og jeg vil godt i anledning af, at hr. Niels Thygesen nu citeres, understrege, at det ville ganske rigtigt være utroligt, hvis regeringen og Nationalbanken bare lod pengemængden vokse, når man lod betalingsbalanceunderskuddet vokse ukontrollabelt. Det ville være en utrolig tankegang, der ligger regeringen meget fjernt. Det er nemlig ikke regeringens hensigt bare at lade betalingsbalanceunderskuddet vokse.

Vi har jo klart sagt både i åbningstalen og også i regeringens erklæring den 24. januar 1984, at en nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet er en helt vital opgave for denne regering, og derfor vil jeg godt ved denne lejlighed sige, at regeringen naturligvis i de kommende par måneder vil holde dette problem under meget stærk observation, for vi vil ikke acceptere, at vi vender tilbage til en situation, hvor dette underskud får lov til at stige stærkt igen. Vi vil nøje vurdere, hvordan underskuddet udvikler sig her i årets begyndelse, og hvis det er nødvendigt at træffe politiske beslutninger for at korrigere den økonomiske politik, vil regeringen naturligvis være parat hertil, og så vil folketinget selvfølgelig også blive inddraget, i det omfang det er nødvendigt.

Jeg har ikke meget at sige til hr. Jes Lunde, ud over at jeg må sige pænt nej tak til

det tilbud, som jeg forstod han på SFs vegne fremsatte om, at regeringen kunne opnå en betydelig forøgelse af skatteprovenuet gennem en skærpelse af en lang, lang række personskatter og formueskatter. Jeg ved ikke, om jeg her også udtaler mig på skatteministerens vegne, men i almindelighed er skatteministeren ligesom den øvrige regering meget beskeden, og vi har altså ikke noget ønske om at modtage midler, som vi ikke synes rettelig tilhører os. Jeg mener heller ikke, det vil have den virkning, som hr. Jes Lunde mente det ville have. Jeg tror, det i alt for høj grad ville påvirke den økonomiske aktivitet på en forkert måde. Det ville vanskeliggøre investeringer, og det ville skabe endnu større problemer end dem, vi har i forvejen i hele vores personskattesystem, de problemer, som skatteministeren netop i øjeblikket bruger så meget tid på at få begrænset gennem en forenkling og begrænsning af personskatten.

Jeg er ganske enig med hr. Bilgrav-Nielsen, når han understreger behovet for, at vi filosoferer lidt mere over de forhold, der ligger bag de store lånebyrder, vi har påtaget os, og jeg synes, det er et moralsk stærkt argument at fremdrage udviklingslandene og de nye industrialiserede landes situation i denne debat. Det er klart, at Danmark er med bl.a. i kraft af sin kreditværdighed til at trække midler ud fra det internationale låne marked; vi låner jo endda midler i lande, hvor den almindelige befolkning og de, der sparer op og stiller pengene til rådighed for os, slet ikke kender vores levestandard. Der er noget tankevækkende i, at Danmark vel låner omkring en tredjedel af sine udenlandske midler i et land som Japan, hvor den almindelige befolkning klart har en lavere levestandard end her i Danmark, og egentlig er det jo uforklarligt for et sådant lands sparere, at de skal være med til at finansiere et offentligt og privat forbrug på vores niveau.

Så stillede hr. Maisted forskellige spørgsmål og var meget kritisk, og det affødte jo også en mellemstor økonomisk-politisk drøftelse her i salen. Jeg vil godt først sige om spørgsmålet om de oplysnigner, der gives i lovforslaget, at jeg skal gerne over for udvalget redegøre for statens totale gæld, det er ikke noget skjult tal. Derimod er det nok sværere at redegøre for den totale samfundsgæld, for hvad er det for noget? Og hvad vil